

ÁLITSGERÐ

nefndar samkvæmt 27. gr. laga 70/1996
um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins
í málinu nr. 1/2010

Mál X

1. Aðilar málsins

Aðilar málsins eru ríkislögreglustjóri og X. Thelma Clausen Þórðardóttir lögfræðingur rak málið f.h. ríkislögreglustjóra en Vilhálmur H. Vilhjálmsson hrl. rak málið f.h. X.

2. Málavextir

2.1. Málsmeðferð fyrir nefndinni

Við meðferð málsins skipuðu nefndina Kristín Benediktsdóttir lögfræðingur, formaður, Sona Ýr Þorbergsdóttir lögfræðingur, tilnefnd af heildarsamtökum ríkisstarfsmanna og Helgi Valberg Jensson lögfræðingur tilnefndur af dómsmála- og mannréttindaráðuneyti. Helgi Valberg vék sæti í nefndinni með bréfi, dags. 27. janúar 2011. Með bréfi, dags. 15. febrúar 2011 var Halla Bergþóra Björnsdóttir lögfræðingur, tilnefnd af innanríkisráðuneyti skipuð í nefndina í hans stað.

Málið barst nefndinni 28. október 2010, með bréfi ríkislögreglustjóra, dags. 20. október 2010. Þar var tilkynnt að ríkislögreglustjóri hefði veitt X lausn um stundarsakir frá embætti sem lögreglumaður við embætti lögreglustjórans [...], með vísan til þess að ríkissaksóknari hefði gefið út ákæru 14. september 2010 vegna gruns um refsiverð brot sem kynni að hafa í för með sér sviptingu réttinda samkvæmt 68. gr. almennra hegningarlaga vegna meintra brota á 199. gr. og 209. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. lög nr. 61/2007, 82/1998 og 40/1992 og 3. mgr. 99. gr. barnaverndarlaga nr. 80/2002. Afrit af bréfi ríkislögreglustjóra til X, dags. 18. október 2010 þar sem honum var tilkynnt um að ákveðið hefði verið að veita honum lausn frá embætti um stundarsakir með vísan til 2. másl. 3. mgr. 26. gr. laga nr. 70/1996 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins, fylgdi bréfi ríkislögreglustjóra til nefndarinnar. Engin frekari gögn fylgdu bréfinu en í því áskildi ríkislögreglustjóri sér rétt til að koma að frekari gögnum og greinargerð vegna málsins síðar.

Þann 31. október 2010 sendi formaður nefndarinnar bréf til fjármálaráðherra og óskaði þess að skipaðir yrðu tveir meðnefndarmenn til þess að fjalla um málið sbr. 2. og 3. másl. 2. mgr. 27. gr. laga nr. 70/1996 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins (hér eftir nefnd starfsmannalög). Með bréfi dags. 29. nóvember 2010 tilkynnti fjármálaráðuneytið um skipun nefndarinnar og hóf nefndin störf 16. desember 2010. Með bréfi formanns, dags. 5. desember 2010 var X tilkynnt að málið hefði verið sent nefndinni til meðferðar.

Eftir að málið barst nefndinni til meðferðar ákvað hún að afla gagna frekari gagna. Samkvæmt 1. mgr. 19. gr. starfsreglna nefndarinnar frá 29. júlí 1997 skal nefndin ljúka máli og semja álit, þótt opinber rannsókn hafi farið fram í máli og ákærvald hafi gefið út ákæru. Jafnframt kemur fram í 14. og 15. gr. reglnanna að nefndin skuli við rannsókn málsins afla allra gagna sem kunna að vera til upplýsingar um málsatvik eða réttarstöðu starfsmannsins að öðru leyti, þ.m.t. skýrslur sem gefnar hafa verið við opinbera rannsókn. Með vísan til þessa ritaði formaður nefndarinnar embætti ríkissaksóknara bréf þann 16. desember 2010 og óskaði eftir því að henni yrði afhent afrit rannsóknargagna sem lágu til grundvallar ákæru á hendur X. Með bréfi embættis ríkissaksóknara til nefndarinnar, dags. 5. janúar 2011, var tilkynnt að við þingfestingu málsins hjá Héraðsdómi Norðurlands eystra, þann 20. október 2010 hefði verið ákveðið að það yrði háð fyrir luktum dyrum. Af þeim sökum og þar sem málið væri nú á forræði héraðsdóms hefði erindi nefndarinnar verið framsent dómnum. Nefndinni barst síðan tölvubréf Þorsteins Davíðssonar héraðsdómarans, dags. 11. janúar 2011, þar sem fram kom að í ljósi þess að ákveðið hefði verið að þinghöld í málinu yrðu háð fyrir luktum dyrum teldi hann ekki unnt að verða við erindinu.

Við meðferð málsins fyrir nefndinni var lagt fram af hálfu lögmanns X afrit ákæru ríkissaksóknara á hendur X, útgefinni 14. september 2010. Önnur gögn tengd rannsókn eða meðferð málsins hjá lögreglu eða í refsímálinu hafa ekki verið lögð fram fyrir nefndinni fyrir utan bréf ríkislögreglustjóra til ríkissaksóknara vegna uppflettinga X í málaskrá lögreglu ásamt yfirliti yfir uppflettingarnar í tímaröð. Að lokinni gagnaöflun og framlagningu greinargerða aðila var málið reifað munnlega af umboðsmönnum þeirra fyrir nefndinni þann 18. mars 2011. Kom fram að dómur gekk í fyrrgreindu refsímáli þann 15. mars 2011 þar sem X var sýknaður af kröfum ákærvaldsins í málinu.

2.2. Málsatvik

X hefur starfað sem lögreglumaður í 11 ár og var skipaður varðstjóri á árinu 2007 við embætti lögreglustjórans [...].

Með bréfi dags. 18. október 2010 tilkynnti ríkislögreglustjóri X að hann hefði ákveðið að veita honum lausn um stundarsakir frá embætti hans sem lögreglumaður við embætti lögreglustjórans [...] með vísan til 2. málsl. 3. mgr. 26. gr. laga nr. 70/1996 um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins. Í bréfinu kom fram að ástæða lausnarinnar væri sú að ríkissaksóknari hefði gefið út ákæru í máli á hendur X, vegna meintra brota á 199. gr. og 209. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940 og 3. mgr. 99. gr. barnaverndarlaga nr. 80/2002 og að grunur væri um að háttsemin sem honum væri gefin að sök í ákæru kynni að hafa í för með sér sviptingu réttinda samkvæmt 68. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940.

X var ákærður fyrir eftirfarandi háttsemi:

Með því að hafa að morgni föstudagsins ..., í þvottahúsi á heimili sínu að ... tvisvar sinnum káfað innanklæða á rassi stúlkunnar ..., strokið með fingrunum um klof hennar innanklæða og í kjölfarið stungið fingrunum upp í sig og sagt að stúlkan væri flott.

Voru ætluð brot talin varða við 199. gr. og 209. gr. almennra hegningarlaga nr. 19/1940, sbr. lög nr. 61/2007, 82/1998 og 40/1992 og 3. mgr. 99. gr. barnaverndarlaga nr. 80/2002 og þess krafist að ákærði yrði dæmdur til refsingar og greiðslu alls sakarkostnaðar.

Eins og áður segir var X sýknaður af ákærinni í dómi Héraðsdóms Norðurlands vestra 15. mars 2011. Í rökstuðningi fyrir þeirri niðurstöðu kemur m.a. fram að stúlkan hafi verið mjög skýr og trúverðug í framburði sínum en nokkur atriði sem væru rakin í dómnum voru talin styrkja málstað hennar verulega. Taldi dómurinn að með þessu hefðu töluverðar líkur verið leiddar að sekt ákærða. Hins vegar væru einnig nokkur atriði sem væru málstað ákærða til styrktar, auk eindreginnar neitunar hans, og vægi þar ekki minnst einarður framburður sonar hans. Þó eitt og annað hafi verið fært fram sem styddu orð stúlkunnar, þá hefði ekki verið færð fram sú lögfulla sönnun sem nauðsynleg væri svo að sekt ákærða yrði slegið fastri gegn eindreginni neitun hans.

3. Sjónarmið málsaðila.

Hér verður nánar lýst kröfum og röksemdum aðila sem fram komu í greinargerðum þeirra til nefndarinnar og við munnlega reifun málsins fyrir nefndinni 18. mars 2011.

3.1. Sjónarmið ríkislögrelustjóra.

Af hálfu ríkislögrelustjóra er krafist að nefndin rannsaki mál X og láti í ljós rökstutt álit á því hvort rétt hafi verið af ríkislögrelustjóra að víkja honum frá störfum um stundarsakir. Einnig er krafist staðfestingar nefndarinnar á því að skilyrði fyrir veitingu lausnar um stundarsakir hafi verið fullnægjandi grundvöllur ákvörðunar ríkislögrelustjóra og að rétt hafi verið staðið að framkvæmd hennar.

Í greinargerð ríkislögrelustjóra og athugasemdum hans er áréttað að ákvörðun um tímabundna lausn X byggji á 2. másl. 3. mgr. 26. gr. starfsmannalaga, þar sem fram komi að veita megri embættismanni lausn um stundarsakir ef hann er grunaður um háttsemi sem hefði í för með sér sviptingu réttinda skv. 68. gr. almennra hegningarlaga. Úrræði 2. másl. 3. mgr. 26. gr. sé hliðsett því úrræði að krefjast í ákæru réttindasviptingar á grundvelli 68. gr. almennra hegningarlaga og 2. mgr. 1. gr., sbr. e. lið 1. mgr. 152. gr. laga nr. 88/2008 um meðferð sakamála.

Með því að beita úrræði 2. másl. 3. mgr. 26. gr. starfsmannalaga opnast sú leið að fyrirbyggja að opinber starfsmaður sem sætir ákæru geti gegnt starfi sínu á meðan, enda kunní slíkt að þykja óviðunandi. Mál viðkomandi starfsmanns fái meðferð fyrir nefndinni sem skuli fara með málið til enda, óháð því að opinber rannsókn sé gerð samhliða, sbr. orðalag 1. mgr. 27. gr. starfsmannalaga þar sem segir að hægt sé að vísa

máli til opinberrar rannsóknar samhliða meðferð nefndarinnar. Þá er vísað til þess að starfsreglur nefndarinnar geri ráð fyrir því sama, sbr. 19. gr. þeirra, þar sem segir að nefndin skuli halda áfram meðferð máls og ljúka því með álitsgerð þótt gefin hafi verið út ákæra þar sem krafist hafi verið sviptingar á rétti til að gegna embætti.

Þegar ríkislögreglustjóri tók ákvörðun sína lágu fyrir rannsóknargögn málsins og ákæra, dags. 14. september sl. Það sé mat ríkislögreglustjóra að þessi gögn málsins hafi fullnægt fyrra skilyrði 2. másl. 3. mgr. 26. gr. starfsmannalaga um grun um refsiverða háttsemi X.

Hvað varðar seinna skilyrði 2. másl. 3. mgr. bendir ríkislögreglustjóri á að erfitt sé að draga almennar ályktanir af ákvæðinu um hversu alvarleg brot á refsilögum þurfi að vera til að skilyrðum 68. gr. almennra hegningarlaga sé fullnægt. Í máli Héraðsdóms Reykjavíkur nr. S-190/2007 var ákærði sviptur embætti sínu með dómi samkvæmt 1. mgr. 68. gr. almennra hegningarlaga. Ekki sé að sjá í dómasafni Hæstaréttar Íslands að komið hafi til þess að embættis maður hafi verið sviptur embætti sínu með dómi samkvæmt þessu ákvæði. Í álitum nefndar samkvæmt 27. gr. starfsmannalaga hafi ítrekað komið fram að ekki sé gerð sú krafa að embættismissis sé krafist í ákæru fyrir dómi. Er í því sambandi vísað til álita nefndarinnar í málum 1/2002, 2/2002, 3/2002, 3/2003, 4/2003 og 1/2007. Við mat á því hvaða hegðun falli undir 68. gr. almennra hegningarlaga verði m.a. að hafa til hliðsjónar ákvæði IV. kafla starfsmannalaga um skyldur ríkisstarfsmanna sem og III. kafla lögreglulaga nr. 90/1996 um skyldur lögreglumanna og framkvæmd lögreglustarfa. Þá beri einnig að taka mið af kröfum 38. gr. lögreglulaga um inntöku nýnema í Lögregluskóla ríkisins, en skv. a-lið greinarinnar gildi það almenna hæfisskilyrði að lögreglumannsefni hafi ekki gerst brotleg við refsilög.

Ríkislögreglustjóri byggir ákvörðun sína í málinu á því að kominn hafi verið fram grunur um ætlaða refsiverða háttsemi sem kunnir að hafa í för með sér sviptingu réttinda samkvæmt 68. gr. almennra hegningarlaga. X sé sakaður um alvarleg brot, kynferðisbrot í skilningi XXII. kafla almennra, þ.e. brot gegn 199. gr. og 209. gr. og brot gegn 3. mgr. 99. gr. barnaverndarlaga sem geti varðað allt að fjögurra ára fangelsi. Auk þessa verði að telja að slík háttsemi sé mjög alvarleg þegar litið er til stöðu hans og hlutverks sem lögreglumanns.

Reynist sakargiftir réttar telur ríkislögreglustjóri brotin það alvarleg að X teljist eigi hæfur eða verður að rækja starfa sinn sem lögreglumaður og þar með sé fullnægt seinna skilyrði 2. másl. 3. mgr. 26. gr. starfsmannalaga. Slík háttsemi feli í sér að X fullnægi ekki lengur almennu hæfisskilyrði sem krafist er til starfa í lögreglu og með þeirri háttsemi hafi hann svipt sjálfan sig því trausti og virðingu sem er nauðsynleg í starfi hans sem lögreglumaður.

Því er alfarið hafnað að X hafi verið ranglega vikið úr embætti um stundarsakir. Í álitum nefndar samkvæmt 27. gr. starfsmannalaga komi skýrt fram að í 3. mgr. 26. gr. laganna sé að finna skýra lagaheimild til þessa að veita embættismanni lausn um stundarsakir

við tilgreindar aðstæður. Um sé að ræða lögmæt bráðabirgðaúrræði til þess að bregðast á skjótan hátt við sérstökum aðstæðum, eins og þessum en ekki er forsvaranlegt að embættismaður, sem grunaður er um að hafa framið refsivert brot, gegni embætti á meðan slíkur grunur er til staðar. Þar þarf að líta jafnt til alvarleika og eðli brotsins sem og hvaða starfsstétt embættismanna eigi í hlut. Hafi nefndin m.a. bent á að ákvæðið eigi við starfsstéttir eins og lögreglumenn sem hafa það hlutverk að halda uppi lögum í þjóðfélaginu og þurfa því að njóta trausts almennings, sbr. álit nefndarinnar í máli nr. 1/2008. Slíkt samræmist jafnframt meðalhófsreglu 12. gr. stjórnslulaga nr. 37/1993.

Er því hafnað að X verði tafarlaust gert að taka við embætti sínu sem lögreglumaður við embætti lögreglustjórans [...]. Ríkislögreglustjóri taki sjálfstæða ákvörðun um hvort rétt sé að víkja X úr embætti að fullu þegar niðurstaða nefndarinnar liggur fyrir, sbr. álit nefndarinnar í máli nr. 2/2003 og álit umboðsmanns Alþingis í máli nr. 2127/1997.

Í munnlegri reifun ríkislögreglustjóra var tekið fram að rannsókn á meintum brotum X gegn 35. gr. lögreglulaga vegna uppflettinga X í málaskrá lögreglu væri ólokið hjá ríkissaksóknara.

3.2. *Sjónarmið X*

Af hálfu X er þess krafist að nefndin komist að þeirri niðurstöðu að ríkislögreglustjóra hafi verið óheimilt að víkja honum úr embætti lögreglumanns [...] um stundarsakir. Þá er þess krafist að nefndin komist að þeirri niðurstöðu að rétt sé að X taki tafarlaust við embætti sínu sem lögreglumaður [...].

Í greinargerð og munnlegri reifun lögmanns X kemur fram að ríkissaksóknari hafi gefið út ákæru á hendur X 14. september sl. fyrir meint blygðunarsemisbrot. X hafi staðfastlega neitað sök bæði við rannsókn sakamálsins hjá lögreglu og fyrir dómi en aðalmeðferð málsins hafi farið fram 18. janúar sl. í Héraðsdómi Norðurlands eystra. Við aðalmeðferð málsins kom vitni fyrir dóminn sem upplýsti að X hefði aldrei verið einn með meintum brotaþola daginn sem atvikið átti að hafa gerst. Í málinu hafi því einungis verið til að dreifa framburði brotaþola sjálfs gegn staðfestri neitun X og framburði vitnis. Dómur hafi verið kveðinn upp í málinu 15. mars sl. þar sem X hafi verið sýknaður. Dómurinn sé skýr og afdráttarlaus um sýknu X. Um sé að ræða áfellingisdóm yfir ákærvaldinu sem hefði aldrei átt að gefa út ákæru í málinu.

X byggi á því að hann hefði verið hafður fyrir rangri sök í því máli sem sé ástæða þess að honum var vikið úr starfi um stundarsakir. Í ákæru sé ekki höfð uppi krafa þess efnis að X verði sviptur embætti með dómi. Ákærði sé saklaus þar til sök hans sé sönnuð. Það að svipta X og fjölskyldu hans framfærslu sinni með þeim hætti sem gert hafi verið sé alvarleg aðför að grundvallar mannréttindum X. Því sé sú krafa gerð að nefndin komist að þeirri niðurstöðu að X hafi ranglega verið vikið úr embætti um stundarsakir sem lögreglumanni [...]. Það liggja í hlutarins eðli að úrlausn máls þessa velti að stórum hluta

á niðurstöðu sakamálsins sem X hafi verið sýknaður í. Nú þegar sýknudómur liggir fyrir sé einsýnt að hann eigi rétt á að taka aftur við embætti sínu [...].

Þá er því haldi fram að kæra ríkislögreglustjóra á uppflettingum í málaskrá sé illa ígrunduð. Búið sé að taka skýrslu af X en umræddar uppflettingar hafi farið fram að öðrum viðstöddum.

4. Niðurstaða nefndarinnar og rökstuðningur fyrir henni.

Í máli þessu krefst ríkislögreglustjóri þess að nefndin rannsaki mál X og láti í ljós rökstutt álit á því hvort rétt hafi verið að víkja honum frá störfum um stundarsakir. Af hálfu X er þess krafist að nefndin komist að þeirri niðurstöðu að ekki hafi verið rétt að veita honum tímabundna lausn frá störfum og jafnframt að nefndin ákveði að hann taki aftur við embætti sínu.

Eins og margsinnis hefur verið áréttað í fyrri álitum nefndarinnar, síðast í máli nr. 1/2008 er nefndinni ætlað ákveðið rannsóknarhlutverk, sbr. 1. mgr. 27. gr. starfsmannalaga, sem miðast við að láta í ljós rökstutt álit um það hvort skilyrði fyrir veitingu lausnar um stundarsakir hafi verið uppfyllt þegar ákvörðunin var tekin og hvort rétt hafi verið staðið að framkvæmd stjórnvaldsákvörðunarinnar.

Nefndin hefur einnig tekið fram í fyrri álitargerðum sínum að niðurstaða hennar um að rétt hafi verið að víkja manni úr embætti um stundarsakir geti orðið grundvöllur undir síðari ákvörðun viðkomandi stjórnvalds um það hvort starfsmaður skuli taka aftur við embætti sínu eða hvort víkja eigi honum að fullu. Sá grundvöllur sé þó ekki bindandi eins og fram kemur í 2. mgr. 29. gr. starfsmannalaga. Reynist ávirðingar sem embættismanni eru gefnar að sök ekki vera fyrir hendi, skal stjórnvaldið ekki víkja manni að fullu, þótt nefndin hafi talið rétt að víkja honum um stundarsakir. Þótt stjórnvald hafi fengið niðurstöður nefndarinnar um að rétt hafi verið að víkja embættismanni frá störfum um stundarsakir þarf stjórnvaldið því að taka sjálfstæða ákvörðun um endanlega lausn úr embætti með tilliti til þess sem síðar hefur komið fram um þær ávirðingar sem voru uppi. Það er hins vegar ekki hlutverk nefndarinnar að taka ákvörðun um það hvort embættismaður skuli aftur taka við starfinu.

Þegar ákveðið var að veita X lausn frá embætti um stundarsakir hafði ákæra verið gefin út á hendur honum fyrir brot á 199. og 209. gr. almennra hegningarlaga vegna kynferðisbrots gagnvart unglingsstúlku. Samkvæmt fyrra ákvæðinu varðar kynferðisleg áreitni allt að tveggja ára fangelsi, en hún felst m.a. í því að strjúka, þukla eða káfa á kynfærum eða brjóstum annars manns innan klæða sem utan, enn fremur í táknrænni hegðun eða orðbragði sem er mjög meiðandi, ítrekað eða til þess fallið að valda ótta. Samkvæmt síðara ákvæðinu varðar blygðunarsemisbrot allt að fjögurra ára fangelsi en fangelsi allt að 6 mánuðum eða sektum ef brot er smávægileg. Þá var X einnig ákærður fyrir brot á 3. mgr. 99. gr. barnaverndarlaga nr. 80/2002 en samkvæmt því varðar það sektum eða fangelsi allt að tveimur árum að sýna barni yfirgang, ruddalegt eða ósiðlegt

athæfi, særa það eða móðga. Ákæra um brot X laut að því að hann hefði tvisvar sinnum káfað innanklæða á rassi stúlkunnar X, þá 15 ára gamalli, strokið með fingrunum um klof hennar innanklæða og í kjölfarið stungið fingrunum upp í sig og sagt að stúlkan væri flott.

Að mati nefndarinnar leikur ekki vafi á því að grunur hafi legið fyrir um refsivert brot þannig að fyrra skilyrði 2. másl. 3. mgr. 26. gr. starfsmannalaga, hafi verið uppfyllt. Eftir er þó að meta hvort síðara skilyrði ákvæðisins, að háttsemin sem X var ákærður fyrir hafi verið þess eðlis að hún gæti leitt til sviptingar réttinda samkvæmt 68. gr. almennra hegningarlaga ef rétt reyndist, þar sem hann teldist ekki verður eða hæfur til að rækja áfram starfann. Nefndin bendir á að sú aðstaða að lögreglumaður sé ákærður fyrir kynferðisbrot samkvæmt almennum hegningarlögum og barnaverndarlögum gagnvart barni bendir til þess að ákærvaldið hafi talið, að lokinni lögreglurannsókn, fram komin gögn nægjanleg eða líkleg til sakfellis, sbr. 112. gr. laga um meðferð opinberra mála. Var ríkislögreglustjóri ekki í aðstöðu til þess að endurskoða það mat ríkissaksóknara og komast að annarri niðurstöðu um líkur á því að sakfelling næði fram að ganga. Yrði lögreglumaður sakfelldur fyrir að hafa framið kynferðisbrot gagnvart barni verður að fallast á að hann teldist ekki verður eða hæfur til að gegna starfinu áfram í skilningi 1. mgr. 68. gr. almennra hegningarlaga. Að mati nefndarinnar skiptir ekki máli í þessu tilliti hvort brotið teljist vera minniháttar, hér nægir að líta til eðlis þeirra brota sem ákært var fyrir. Þá er rétt að taka fram að ekki er skilyrði að krafist hafi verið sviptingar embættis í opinberu máli gegn embættismanni, til þess að heimilt sé að veita honum lausn um stundarsakir. Hér ræður úrslitum að háttsemi embættismanns, ef sönn reyndist, væri þess eðlis að hann teldist ekki lengur verður eða hæfur til að rækja starfann og hefði þannig í för með sér sviptingu réttinda skv. 68. gr. alm. hgl. sem áður segir.

Nefndin hefur ítrekað tekið fram í álitum sínum, t.d. í máli nr. 3/2003, að umrætt ákvæði starfsmannalaga sé lögmælt bráðabirgðaurræði sem lögin veita til þess að bregðast við sérstökum aðstæðum. Rökin hér að baki eru að ekki sé forsvaranlegt að embættismaður, sem grunaður er um að hafa framið refsivert brot, gegni því á meðan slíkur grunur er til staðar en í því sambandi verður einnig að líta til bæði eðlis og alvarleika brots og hvaða starfsstétt embættismanna á í hlut. Hefur nefndin m.a. bent á að ákvæðið eigi við um starfsstéttir eins og lögreglumenn sem hafa það hlutverk að halda uppi lögum í þjóðfélaginu og þyrftu að njóta trausts almennings.

Að þessu virtu er það álit nefndarinnar að þær sakir sem bornar höfðu verið á X og voru komnar fram í ákæru á hendur honum þegar ákvörðun var tekin um að veita honum lausn frá embætti um stundarsakir hafi verið fullnægjandi grundvöllur ákvörðunarinnar.

Nefndin áréttar það sjónarmið sem áður var lýst að reynist ávirðingar sem embættismanni eru gefnar að sök ekki vera fyrir hendi skuli stjórnvald ekki víkja manni

að fullu þótt nefndin hafi talið rétt að víkja honum um stundarsakir miðað við þær aðstæður sem þá voru uppi. Nefndin telur mikilvægt að benda á að X hefur nú verið sýknaður í héraðsdómi af þeim ávirðingum sem honum voru gefnar að sök, en bendir jafnframt á að málinu hafi verið áfryjað af hálfu ríkissaksóknara. Nefndin beinir því til ríkislögglustjóra að taka tillit til endanlegrar niðurstöðu málsins þegar hann tekur ákvörðun í framhaldi af niðurstöðu nefndarinnar.

ÁLIT

Nefnd skv. 27. gr. laga nr. 70/1996, um réttindi og skyldur starfsmanna ríkisins, telur að ríkislögglustjóra hafi verið rétt að veita X lausn frá störfum um stundarsakir þann 18. október 2010.

Reykjavík, 6. apríl 2011

Kristín Benediktsdóttir

Halla Bergþóra Björnsdóttir

Sonja Ýr Þorbergsdóttir